

Светлината беше мъждива и цялата сграда миришеше на пържени картофи. Още на входа този просмукал се в мазилката мирис те обвиваше някак подомашному с обонятелен ореол, който прилепваше по теб като разнищен халат за из къщи. С Марга живеехме там от година и половина и много рядко някое друго ухание беше успявало да наложи надмощието си. Само префинен нос като нейния можеше да различи в моменти на благоволение агресивната конкуренция на миризмата, излъчвана от надрусаните с лекарства пенсионери. Или пък на прокиснали туршии, замъкнати по безкрайния коридор до асансьора и оставили мазни следи.

Така бях изгладнял, че можех да глътна и жив таралеж!

В такива моменти, неизбежно, тежката и гангренысала миризма става апетитна, а блокът с възливите гарсониири се превръща като с магия не в къщичка от меденки, ами в многоетажна порция от хрупкави картофи. Нервно натиснах бравата. Гастритът ме разяждаше като неудобен шев, затова нямах време да търся ключ. Отчаян заблъсках по вратата с ръце и крака. Извиках, че съм аз. „Аз съм, Анди.“ После започнах да търся ключа в ръчната си чанта, сред химикалите, листовете и хилядите други дреболийки и вътрешно се кълних да си го върна тъпкано на онова женско присъствие зад вратата. Гладът не ми даваше мира и не можех да осмисля подробностите, но със сигурност щях да я измъча по някакъв жесток начин, може би

щях да приложа азиатско мъчение. Нещо гадно! Влязох и изревах: „Горе ръцете! Има ли нещо за плюскане в тази къща?“

Вътре беше бездна като в яйце и ухаеше на жожоба. Понеже телевизорът не работеше, разбрах, че Марга не си е у дома. Светнах. Леглото беше празно, а карираното одеяло се усмихваше криво, единият му край висеше по-надолу от другия. Не се сецах къде ли можеше да бъде, но в този момент и не умирах от любопитство. Бях гладен! Искях само да се натъпча с нещо, независимо какво. Отидох бързо в кухнята, при хладилника, и струпах на масата всичко, което намерих вътре: две глави лук, парче сирене и бурканче със сладко от черници. Не бяха останали яйца. Те дори не са полезни за вечеря, зауспокоявах сам себе си. Започнах да хапвам на крак. Това, което наричахме кухня, беше просто малко по-обширен килер, където разполагането на задните части си беше истинско приключение. След като глътнах няколко залька, се върнах в стаята, за да си пусна телевизора. И едва тогава видях бележката на масата. „Бележка“ е силно казано, защото на практика ставаше дума за доста голямо парче качествен, жълтеникав и порест картон, сложен така, че да се вижда, подобно на табелките за резервация в уважаващите се ресторанти.

Пишеше: „Скъпи Анди, тръгвам си. Моля те да ми простиш! Някой ден ще разбереш. Марга“. Почеркът ѝ беше калиграфски, с големи букви, изписани като от старателна ученичка. Не бях виждал почерка ѝ, обикновено си разменяхме имейли. „Знае, че трябва да спазвам режим, и си прави безвкусни шегички“, промърморих си аз, защото се сетих за една стара случка. Не бяха минали и шест месеца, откакто ми скрои друг подобен фарс. Беше ми оставила съобщение, че уж заминава за няколко дни при майка си в Пиатра, та аз да слушкам. Беше кратичък текст, разпечатан на принтер, което означаваше, че шегата беше замислена на работата. Може би дори с незаинтересувания и невинен принос на колегите, които умираха от нетърпение да получат повод, за да ѝ съчувстват. Аз се прибрах вкъщи на няколко бири, от които кле-

пачите ми бяха омекнали, затова разшифровах по диагонал съобщението и оставих разгадаването на загадката за следващия ден. Накратко, кацнах директно върху завивките и заспах като пън. Сутринта се събудих, а Марга топлеше гърба ми сърдита. Беше стояла клекнала в шкафа, за да ме шпионира, искала да види дали, когато котката я няма, мишките танцуват. След това моите похъркване и повтарящи се сепвания я бяха убедили да излезе от шкафа, изтръпнала и яхнала метлата. Не само че бях излъгал очакванията ѝ, понеже не бях довял каква блондинка в общата ни гарсонiera, но дори не бях провел някой компрометиращ разговор. Не бях позвънил и на нея, за да видя докъде беше стигнал влакът и да я попитам как се чувства. Явно не беше очаквала такова безразличие от моя страна. След няколко дни, когато тя показа, че все пак е доволна от резултата на направения тест, и двамата много се смяхме, защото най-забавно от всичко беше, че тя била забравила телефона си включен и ако ѝ бях позвънил тогава, телефонът щеше да започне да пиука от шкафа.

По тази причина, докато още дъвчех, се заех за работа. Започнах внимателно да претърсвам жилището ни, нещо, което, честно казано, не можеше да ми отнеме много време. Първо, като кучето на Павлов, се залепих за шкафа, но напразно. Два безметежни молеца ми напомниха за един наш неприятен разговор преди няколко дни. Напъхах си носа под дебелиите дрехи на закачалката в коридора, подуших и под леглото и предизвиках вълна от игриви прахчета, върнах се отново при шкафа и опипах отгоре, извърнах очи и към фурната на печката. Нищо. Погледнах и в банята, изтръсках дългата кърпа със светлолилави цветчета. Върнах се в стаята и отворих куфара. Хвърлих настрани плъзгащите се вратички в долната част на библиотеката. Бях погълнат от странната треска на търсенето, разположена някъде между боязънта да не бъда измамен и преоткриването на удоволствието от играта на криеница. Някъде между заинатяването на вманиачения в решаването на ребуси човек и юношеското преклоне-

ние пред Шерлок Холмс. И наистина в даден момент усетих как пълзя на четири крака, с цел да променя хоризонта на търсенето си. Ноздрите ми се бяха разширили, за да мога да доловя всеки подозрителен обонятелен сигнал, а ушите ми бяха наострени, за да хванат дължината на вълната на нейното дишане... Бях абсолютно убеден, че Марга е някъде в къщата и ми разиграва някой номер. Дори не ми хрумваше, че би могла да бъде някъде другаде. Така че продължих настоятелно. Изключително глупаво се захех да вадя малкото книги от библиотеката. С подозрително око инспектирах вазата, кутията за игли и калъфа на ракетата за тенис. Върха на глупостта достигнах, когато прерових старателно собствените си джобове. Изсипах съдържанието им на масата и сортирах дреболиите, докато умът ми беше напълно замаян. Все някъде трябваше да бъде, нали? Какво?

Кутията с цигари беше това, което ме накара да стъпя отново на земята. Когато я видях, започнах да слюноотделям. Все още в транс, запалих една цигара и отворих широко прозореца. Почти съдвках първите дръпвания. Хладният въздух и поскъръцването на трамваите сякаш ме измъкнаха от някаква магия. Представих си за миг, че ме бяха снимали със скрита камера, а аз се бях държал като пълен идиот. Изведнъж ми стана смешно, като си се представих как лазя на четири крака, тършувайки да открия потракващите музикални кости на Марга. Запрехих се от смях сам и прогоних паниката. Сега си мисля, че веселието, което ме беше обзело, беше също толкова глупаво. „Ако я хвана, ще ѝ счупя костите“, забавлявах се. Сладките кости, които се извиваха, пълни с обещание, когато отиваше да изхвърли боклука. Костичките, които сутрин, когато се протягаше в леглото, пукаха като балончетата на газирана вода. Костичките ѝ, пълни с жожоба. Пушех и се кикотех. През главата ми минаваха всевъзможни шеги. Само за факта, че нея я няма у дома, не успявах да мисля.

„Върви по дяволите, ти си истинско прасе!“, „Какво ти става, да не би пак да те е хванала щръклицата?“ Той и

тя. Съседите отгоре. Прасето и Идиотката. „Толкова пъти те молих да престанеш да бъдеш такова прасе...“ „Ти съвсем си се видиотила, какво съм ти направил?“ „Ето, виж тук, какво е това?“ „Хайде остави ме на мира! Нямам никакво намерение да ставам от леглото сега.“ „Тогава аз ще ти кажа какво е – това са косми от коса. Нали знаеш колко ме е гнус...“ „Изнервяш се с глупости на работата и като си дойдеш въщи, си го изкарваш на мен. Според мен това не е правилно.“ „Ама кой говори за нерви, говоря за гадене. Знаеш, че не мога да понасям косми в мивката!“ „Не знам какво да ти кажа! Нещо го раздаваме много чувствителни...“ „Не мога да понасям, и това е!“ „Ами да взема да ти купя малко поносимост?“ „Брей, колко сме духовити!“

„Радиотеатър“, би казала Марга. Трябва да призная, че кавгата на онези двамата ми действаше добре. Затворих прозореца, за да не пропусна нито думичка, и се изтегнах на леглото с ръце под главата. С Марга често правехме така. Подслушвахме и се хилехме като идиоти. Подавахме реплики под сурдинка. Коментирахме. Когато гласовете бяха по-заглушени и неясни, се опитвахме да отгатнем заедно какво са казали. Случваше се дори и ние самите да започнем да спорим. Друг път това ставаше чудесен повод да прилепим бузите си, топлиите си дихания. Да се галим и опипваме. Да се търкаляме в ритъма на обидите и щедро изливащата се помия.

г л а в а 2

Беше го обзело чудесно настроение, въпреки че нямаше никаква причина за това. Примижал от блясъка на крехката утринна светлина, стъпваше бодро и се радваше. Беше спал тежко и беше сънувал глупости, беше изпил няколко